

อาจารย์โทรมาบอกว่า ลูกติดค่ายโอลิมปิกค่ายที่สาม! นี่ฉันฝันไปรึเปล่า ที่สำคัญเด็กคัดเอา 6 คนนั้น ลูกสอบได้ที่ 2 !!!“อาจารย์โทรมาบอกว่า ลูกติดค่ายโอลิมปิกค่ายที่สาม! นี่ฉันฝันไปรึเปล่า ที่สำคัญเด็กคัดเอา 6 คนนั้น ลูกสอบได้ที่ 2 !!!”

สังเกตมั้ยคะ ว่าชื่อเรื่องแปลก ๆ เนอะ จะว่าเป็นเรื่องทางวิชาการก็ไม่ได้ เพราะหลังคำว่า ‘โอลิมปิกวิชาการ’ มีทั้งเครื่องหมายคำถามและเครื่องหมายแสดงความตกใจตั้งสองอัน ก็เพราะฉันตกใจ...ตกใจมากด้วย

เรื่องของเรื่องคือ ฉันเป็นแม่คนหนึ่งที่ไม่ได้ไปลุ้นลูกเรื่องเรียนจนตัวโก่งอะไรมาก เน้นให้เขาสมัครใจ อยากเรียนเอง อยากแข่งขันเอง ที่สำคัญอยากให้เขาเรียนด้วยความสุขอย่างแท้จริง

ดังนั้น วันหนึ่งเมื่อลูกชายมาบอกว่าจะสมัครเข้าโครงการโอลิมปิกวิชาการ ฉันก็เลยออกจะงง ๆ ตามประสาแม่ที่ใช้ชีวิตเป็นแม่ไปเรื่อยๆ แบบไม่รุ่มร้อนกับการแข่งขันของเด็กวัยนี้มากเกินไป



เจ้าลูกชายมาบอกฉันย่อๆ ว่าจะไปสอบ สอวน.วิชาชีววิทยา เอาละสิ ฉันเริ่มงง เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินคำว่า สอวน. ค่ะ อันนี้สารภาพแบบไม่อายเลย ก็เลยรีบสอบถามลูกให้ได้ความรู้ว่า มันคือสอบอะไรหรือ หม่ำม้าไม่รู้จักเลย

สรุปแล้ว มูลนิธิ สอวน. ย่อมาจาก มูลนิธิส่งเสริมโอลิมปิกวิชาการและพัฒนามาตรฐานวิทยาศาสตร์ศึกษา ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งมูลนิธินี้รับผิดชอบในการสรรหานักเรียนที่มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์ต่างๆ เช่น ชีวะ เคมี ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ ดาราศาสตร์ จากทั่วประเทศไทย พยายามคัดหลายขั้นตอน จนกว่าจะได้นักเรียนที่มีความสามารถสูงสุดไปแข่งขันโอลิมปิกวิชาการที่ต่างประเทศ

ฉันเองเคยเห็นข่าวในทีวีและหนังสือพิมพ์ออกบ่อย ที่เด็กไทยเก่งๆ กันทั้งนั้นเลย ไปคว้ารางวัลระดับโลกมาแล้วหลายเหรียญทั้งเหรียญทอง เหรียญเงิน เหรียญทองแดง ในหลายสาขาวิชา ตอนนั้นน่ะ ฉันก็ทำแค่นั่งชื่นชมยินดีไปกับเด็กๆ และพ่อแม่ที่มีความสามารถกันขนาดนี้ ทั้งยังรู้สึกทึ่งมากที่ไทยแข่งโอลิมปิกวิชาการระดับโลกประสบความสำเร็จน่าชื่นชม เคยสงสัยว่าหน่วยงานไหน และนักวิชาการกลุ่มไหนกันหนอที่สามารถคัดเด็กและปั้นจนเขาเก่งกาจกันขนาดนี้

ไม่เคยนึกเลยว่าจะได้มาสัมผัสกับลูกชายของตัวเอง ไม่เคยคิดเลยจริงๆ ค่ะ

ลูกบอกให้ฟังคร่าวๆ ว่า รอบแรกเนี่ยเค้าจะให้เด็กทั่วประเทศที่สนใจจะเข้าโครงการโอลิมปิกนี่มาสอบคัดเลือก โดยหนึ่งคนเลือกได้เพียงหนึ่งสาขาวิชาเท่านั้น บังเอิญเจ้าลูกชายชอบวิชาชีววิทยามาก เขาเลยมาบอกฉันว่าอยากลองสอบวิชาชีววิทยา ที่มูลนิธิสอวน.จัดสอบขึ้น

ฉันรีบสนับสนุนทันที เรื่องเรียนนี่ อะไรที่ลูกสนใจ ฉันกับสามีจะรีบสนับสนุนแบบเต็มที่เลย ในที่สุดลูกก็เลยสมัคร แล้วก็ไปสอบ ผลปรากฏว่าเขาสอบผ่านรอบแรกไปได้ จากเด็กที่เข้าสอบวิชาชีวะนี่เป็นพันๆ คน เขาสอบผ่านเข้าไปได้เป็นอันดับที่ 20 (รับทั้งหมด 35 คน) เราทั้งครอบครัวดีใจมาก ไม่นึกว่าจะติดกับเขาด้วย

ที่นี้ยังไงต่อไปล่ะ ฉันก็เพิ่งรู้ว่าเด็กทั้ง 35 คน ต้องไปเข้าค่ายโอลิมปิกที่ศูนย์สอวน. มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งก็โชคดีที่อยู่ใกล้บ้าน (จะมีศูนย์แบบนี้ทั้งประเทศประมาณสิบกว่าศูนย์) เพื่อช่วยกันฝึกอบรมเด็ก เอาเด็กไปเข้าค่าย สอนวิชาการและภาคปฏิบัติให้อีกด้วย ลูกตัดสินใจไปเข้าค่ายช่วงปิดเทอมเดือนตุลาตอนเขาอยู่ ม.5 เขายอมเสียโอกาสที่จะได้เรียนพิเศษ ซึ่งส่วนใหญ่เน้นเรียนกันตอนปิดเทอม แต่เขาก็ต้องไปเข้าค่ายซะเป็นสิบวันเลย

ไม่เป็นไร ฉันยอม ขอให้ลูกมีความสุขกับสิ่งที่ทำก็แล้วกัน

พอเข้าค่ายที่หนึ่งสิบหกวันเสร็จ จากเด็ก 35 คน จะมีการสอบคัดให้เหลือแค่ 20 คน แหม! เหมือนคัดเลือกนางงามเลยนะคะเนี่ย ยอมรับว่าลูกไม่เคยแข่งขันรายการใหญ่ขนาดนี้ ก็เลยอดลุ้นไปด้วยไม่ได้

ไม่อยากจะเชื่อเลยค่ะ ผลออกมาว่า ลูกสอบผ่านขึ้นไปอีก เขาเอา 20 คน ลูกสอบเข้าไปได้ที่ 5 !!!

เอาละสิ! ชักเริ่มตื่นเต้น จากที่ฉันไม่ค่อยลุ้นมาก ตอนนี้ชักจะรู้สึกลุ้นจนตัวโก่งแล้ว เพิ่งรู้ศักยภาพในการเรียนของลูกก็คราวนี้ เพราะเจ้าลูกชายจะเป็นคนพูดน้อย ไม่เคยโอ้อวด แต่พอเขาทำได้ขนาดนี้ ฉันชักจะปลื้มใหญ่แล้ว นี่มันไกลเกินฝันแล้วนะ

ขั้นต่อไปคือ จากเด็ก 20 คนเนี่ย เอาไปเข้าค่ายโอลิมปิกค่ายที่สองกันต่ออีกสิบแปดวัน ในช่วงปิดเทอมใหญ่ เอาอีกแล้ว ปิดเทอมใหญ่ ม.5 เป็นช่วงที่เด็กติวเข้มเพื่อจะเข้ามหาวิทยาลัยกัน แต่ลูกฉันยอมใช้เวลาไปเข้าค่ายซะครึ่งเดือนกว่า

ไม่เป็นไร ฉันพยายามบอกตัวเองว่า ลูกต้องมีสิทธิ์เลือกที่จะทำในสิ่งที่เขามีความสุข

ค่ายที่สองนี่จะติวเข้มกันแบบสุดๆ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ลูกชายโทรมาเล่าด้วยความตื่นเต้นว่า เขาได้ทำแล็บผ่ากบ ผ่ากุ้ง และทำอีกสารพัดที่น่าสนใจ ฉันดีใจมากที่ได้ฟังเสียงลูก และรู้สึกเลยว่าลูกมีความสุขมากๆ กับการเรียนในค่ายโอลิมปิก รู้เลยว่าลูกไปเจอเพื่อนที่เก่งๆ แล้วก็ได้เรียนรู้เรื่องต่างๆ ไปด้วยกันมากมาย แค่นี้ฉันก็พอใจแล้วล่ะ ที่ลูกได้ความรู้พร้อมความสุขและความภูมิใจในตัวเองไปด้วย ฉันพอใจแล้วจริงๆ ไม่ได้หวังอะไรมากไปกว่านี้



เหลือแค่ 6 คนเอง ฉันยอมรับว่าอดไม่ได้ที่จะห่วงความรู้สึกของลูก กลัวว่าเขาจะเสียใจถ้าไม่ติดค่ายต่อไป เพราะต้องแข่งขันเยอะ แล้วเอาแค่หกคนเอง ฉันไม่ได้หวังก็จริง แต่กลัวที่สุดคือ กลัวลูกเสียใจ

ออกจากค่ายสองมาไม่กี่วัน เรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้นอีกครั้ง อาจารย์โทรมาบอกว่า ลูกติดค่ายโอลิมปิกค่ายที่สาม! นี่ฉันฝันไปรึเปล่า ที่สำคัญเด็กคัดเอา 6 คนนั้น ลูกสอบได้ที่ 2 !!!

นี่ฉันฝันไปรึเปล่า? ลูกก้าวขึ้นไปเรื่อยๆ ด้วยความมั่นใจและมีความสุข ฉันกับสามีดีใจจนไม่รู้จะพูดคำไหน เส้นทางของลูกสู่โอลิมปิกวิชาการดูจะไปได้ไกลขึ้นเรื่อยๆ จนน่าปลื้มใจ

ขั้นตอนแห่งการเฟ้นหาเด็กยังมีต่อไป คราวนี้เด็ก 6 คนนี้จะไปแข่งกับเด็กจากศูนย์อื่นทั่วประเทศ สรุปคือเขาจะเอาเด็กคัดมาแบบนี้ทั้งหมด 90 คนจากทั่วประเทศมาเข้าค่ายด้วยกัน แล้วสอบ จาก 90 คัดเอาแค่ 40 คน ซึ่งการแข่งขันครั้งนี้เรียกชื่อว่า การแข่งขันโอลิมปิกระดับชาติ ซึ่งบังเอิญปีนี้จัดที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ทำให้สะดวกสำหรับลูกชายฉัน คราวนี้จะเริ่มมีเหรียญให้ค่ะ ประมาณคล้ายๆ ทีมชาติแข่งชิงเหรียญกันภายในประเทศ

เอาละสิ ตอนนี้เหลือแต่เด็กเก่งๆ ทั้งนั้น ที่มาจากกรุงเทพก็เยอะแยะเลย ทั้งโรงเรียนเตรียมอุดม สวนกุหลาบ มหิดลวิทยานุสรณ์ และโรงเรียนดังทั่วประเทศ

แม่อย่างฉันเกิดอาการลุ้นตัวโก่งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ในเมื่อลูกก้าวไปถึงขั้นนี้แล้ว ก็ไม่อยากให้ลูกพลาดหวัง อย่างน้อยอยากให้ลูกติดหนึ่งใน 40 คนที่เขาจะคัดให้ไปอบรมที่สสวท.ในกรุงเทพต่อไป เจ้าประคุณ ขอให้ลูกชายติดใน 40 คนด้วยเถิด เหรียญเหริญน่ะ ไม่ได้หวังหรอก เขาจะมีการให้เหรียญตามระดับคะแนนด้วย เป็นเหรียญทอง เงิน ทองแดง ตามลำดับ

คราวนี้ลูกเข้าค่ายแค่ 5 วัน ก็สอบแล้วประกาศผลทันทีในค่ายนั้นเลย

วันประกาศผล ฉันทำฟันอยู่ที่คลินิกก็ไม่เป็นอันทำเลยล่ะ ตื่นเต้นแทนลูก ใจสั่นเมื่อดูนาฬิกา แล้วมันใกล้เวลาประกาศผลแล้ว

ตอนใกล้เที่ยง เจ้าลูกชายโทรมา ฉันแทบกลั้นใจ ภาวนาว่าขอให้ลูกติดหนึ่งใน 40 คนด้วยเถิด แล้วเรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น ลูกชายฉันติดหนึ่งในสี่สิบคนของประเทศ! ที่สำคัญ เขาได้ที่ 10 และได้เหรียญเงินมาครอบครองด้วย !!!

ที่น่าเห็นใจคือ ลูกเป็นเหรียญเงินที่ได้คะแนนสูงสุด (เหรียญเงินคนแรก) อีกไม่กี่คะแนนก็ถึงเหรียญทอง ดูเหมือนลูกจะเสียดายนิดๆ แต่ฉันก็ปลอบใจว่าแค่นี้ก็เก่งมากแล้ว ดูสิ เหรียญทองเก้าคนนั้นเป็นเด็ก กทม. หมดเลย เด็กโรงเรียนดังทั้งนั้นด้วย ลูกเป็นช้างเผือกจากต่างจังหวัดคนแรกเลยนะ แล้วแถมยังได้รับรางวัลคะแนนสูงสุดภาคอีสานด้วย ไม่ต้องเสียดายหรอก แค่นี้ปะป๊าหม่าม้าก็ปลื้มจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว

ดังนั้น เจ้าลูกชายจึงกลายเป็นเด็กที่ได้รับเหรียญเงินจากการแข่งขันโอลิมปิกชีววิทยาระดับประเทศอย่างไม่คาดฝัน ฉันรู้ว่าลูกทุ่มเทมากจริงๆ กว่าจะมาได้ระดับนี้ ยอมรับว่าฉันเริ่มภูมิใจในตัวเองด้วยที่พยายามเป็นแม่ที่ดีมาตลอด ฉันดีใจที่สุดเลยค่ะ

ต่อจากนี้ลูกต้องเข้ากรุงเทพฯ ไปอบรมที่ สสวท. ต่ออีก (ขั้นต่อไป สสวท.รับผิดชอบทำต่อจาก สอวน.) คราวนี้คัดงวดขึ้นจนได้ตัวแทนประเทศไทยไปแข่งระดับโลก ลูกต้องสู้ต่อไป โดยฉันและสามีขอยืนเป็นกำลังใจให้อยู่ข้างหลัง ขอให้ลูกทำสำเร็จด้วยเถิด